

κύρα ἀνασκαφὰς ἐν τῇ θέσει Κανόνι καὶ παρὰ τὴν παραλίαν τῆς γραφικῆς λίμνης Χαλκιοπούλου. Καὶ εἰς τὰς ἀνασκαφὰς ἐκεῖνας τὰς διενεργηθείσας δαπάναις καὶ ἐπιβλέψει τοῦ φιλαργαίου φίλου μου μακαρίτου Καραπάνου, εἶχον παραστῆ μετ' αὐτοῦ, ἐλπίζων ὅτι, ἐπεκτεινομένων αὐτῶν, δ' ἀνεκαλύπτοντο καὶ ἐρείπια ἱερῶν ἢ κτιρίων τῆς παρὰ τὸν ἐγγὺς λόφον τῆς Ἀναλήψεως ἀρχαιοτάτης πρωτευούσης τῶν Φαιάκων. Ἄλλ' ἐκ τῆς πληθύος τῶν ἀγαλματίων ἐκείνων, ὧν πλεῖστα ἦσαν ἡμιτελῆ, συνεπέρανον οἱ ἀρχαιολογοῦντες ὅτι ταῦτα ἀνήκον μᾶλλον εἰς ἐργαστήριον πηλίνων ἀγαλματίων καὶ πλαγγόνων.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν περὶ τὰς Παγασὰς καὶ τὴν Δημητριάδα χώρων, ἐν οἷς εὐρίσκονται τοιαῦτα, ὡς ἡ κεφαλὴ τῆς Ἀφροδίτης, ἀγάλματα καὶ ἑκατοντάδες ἐπιπιγράφων στηλῶν, ἐν αἷς καὶ αἱ περιώνυμοι καταστάσαι ἔγχρωμοι αἱ κοσμοῦσαι σήμερον τὸ ἐν Βόλῳ Μουσεῖον, δὲν ἐπερατώθησαν ἔτι, διακοπεῖσαι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο πολέμων. Ἄλλ' ἐκ τῶν μέχρι σήμερον εὐρημάτων δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ ὅποιον ἀρχαιολογικὸν πλοῦτον κρύπτει ἡ ἀνασκαπτομένη μεγάλη καὶ πολυανθρωποτάτη ἐκεῖνη πόλις, ἡ κατὰ τὸν Λίβιον, *Válida et ad omnia opportuna.*

ΤΙΜΟΛ. ΑΜΠΕΛΑΣ

Δύο λιποθυμῖαι

№ 1. — Ἐνα καπέλλο νουβωτὲ τοῦ ἀνδρούλη της ζηταί.

Αὐτὸς λέει : ὄχι. Καὶ αὐτὴ — ὦϊμέ! — λιγοθυμῖαι.

Νο 2. — Στο τέλος λέει πια τὸ γαί. Μὰ ἔσπερα — ὦ! θοῆρος! —
 σὰν εἶδε τὸ λογαριασμό... λιγοθυμᾷ κ' ἐκεῖνος!

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ἝΝΑ χορὸ χορεύουμε, κ' ἓνα τραγοῦδι λέμε,
 στὸν ἴδιο δρόμον, ὅλοι μας, τραβάμε τὴ ζωὴ,
 κι' ἂν δὲν γελάμε ὅλοι μαζί, ὅμως ἀντάμα κλαῖμε·
 καῖμοι μᾶς δέρνουν τὴν καρδιά καὶ πόθει τὴν ψυχή.

✽

Στ' ἀμέτρητα γυρίσματα ποῦ σβένουν οἱ ζωές μας,
 ἢ Μοῖρα ἀπλώνει ἀπάνου μας τὰ αἰώνια τῆς φτερά,
 σὰν ἴσκιοι μέσα στοῦ Καιροῦ τὸ χάος πᾶνε οἱ ψυχές μας·
 οἱ θλίψεις μας εἶναι πολλές, μὰ εἶναι γλυκεια ἢ χαρά.

✽

Πάνου ἀπ' τοὺς τάφους, τῆς ζωῆς ἀνθίζει τὸ λουλουδι,
 κ' ἔτσι τοῦ Χάρου ὁ στοχασμὸς σβένει. "Ἄς περνᾷ ὁ καιρὸς"
 ὅταν ἢ Μοῖρα χαρωπὸ γιὰ μᾶς ψάλλῃ τραγοῦδι,
 ὁμορφος εἶναι τῆς ζωῆς ὁ πρόσκαιρος χορὸς.

(Ζάκυνθος, 11 Ἰουνίου 1904)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ